

Arrest

nr. 127 330 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 februari 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 3 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van beide verzoekende partijen.

1.3. Tegen voormelde beslissing in punt 1.2. dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 5 augustus 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Bij arresten nrs. 48 675 en 48 677 van 28 september 2010 worden de beslissingen vermeld in punt 1.2. bevestigd door de Raad.

1.6. Op 8 oktober 2010 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.4. ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 15 juli 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.8. Op 23 augustus 2011 verstrekt de arts-attaché een medisch advies.

1.9. Op 20 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 5 augustus 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.10. Op 11 april 2012 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.11. Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 11 april 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Op 1 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen voor de derde maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.13. Op 12 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 1 augustus 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.14. Op 27 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 5 augustus 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.15. Op 11 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 28 september 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

“Op 28 september 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij.

1.16. Op 22 juli 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.13. bij arrest nr. 127 250.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van gebrek aan belang, geargumenteed als volgt:

"Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(...)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze

beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers de schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, zoals van kracht ten tijde van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, §2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, §1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. De verzoekende partijen weerleggen dit gegeven niet.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord *“moet”* duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, §1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden nu zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partijen niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet,

opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat de verweerder opnieuw aan de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die hem geen discretionaire bevoegdheid laten.

3.4. Evenwel primeren de bepalingen van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) op de Belgische wetgeving.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift de schending van artikel 3 van het EVRM hebben aangevoerd, doch wijst erop dat enkel wanneer een verdedigbare grief inzake dit verdragsartikel voorligt, de bij de wet voorziene gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren kan worden doorbroken. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met de in het verzoekschrift aangevoerde schending van de bepalingen van het EVRM.

3.6. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

3.7. De verzoekende partijen voeren aan dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoekster, met name de ontoereikende behandelingen- en toegankelijkheidsmogelijkheden in het land van herkomst, dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nochtans duidelijk aantoonde dat verzoekster aan een ernstige geestesziekte lijdt waarvoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst, dat er bovendien sprake is van insomnia, hoofdpijn en stemmingsstoornis, dat de behandelende psychiater een posttraumatische stressstoornis omwille van de situatie in haar thuisland heeft opgemerkt. De verzoekende partijen wijzen erop dat in de bestreden beslissingen met deze specifieke medische problematiek echter niet de minste rekening werd gehouden, laat staan enig onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg in hun land van herkomst, dat uit de parlementaire voorbereidingen aangaande de invoering van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat zelfs in geval de vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter, deze laatste niet kan worden verwijderd indien zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM, waarna hij citeert uit arresten van de Raad en arresten van de Raad van State. De verzoekende partijen menen dat, niettegenstaande op dit ogenblik er nog geen gedwongen uitvoering aan de bevelen werd gegeven, zulks wel het geval kan worden wanneer de bestreden beslissingen definitief geworden zijn, dat in het licht van voorgaande dan ook dient onderzocht te worden of de bevelen niet in strijd met artikel 3 van het EVRM werden genomen, dat de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat *“a lack of proper care in a case where someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount to treatment contrary to Article 3”*.

Op 12 oktober 2012 werd om de loutere reden dat er volgens de verwerende partij geen levensbedreigende aandoening voorhanden is, een onontvankelijkheidsbeslissing genomen, doch de verzoekende partijen stellen dat zij hiertegen een beroep tot nietigverklaring ingediend hebben bij de Raad, aangezien zulks indruist tegen artikel 3 van het EVRM, alsook tegen de rechtspraak van het EHRM, waaruit blijkt dat steeds, zelfs wanneer de medische aandoening als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging vormt voor het leven of de fysieke integriteit, de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen de verwerende partij *in casu* niet heeft gedaan, dat tot op heden in deze annulatieprocedure nog geen arrest is tussengekomen. De verzoekende partijen vervolgen dat zij in de aanvraag tot medische regularisatie van 31 juli 2012 uitdrukkelijk gesteld hadden dat er in hun land van herkomst geen efficiënte behandeling is voor de medische problemen van verzoekster, dat aldaar werd verwezen naar de Healthcare in Serbia, waarna de verzoekende partijen citeren uit een tekst op een door hen aangegeven website, dat ook corruptie en onder-tafel-betalingen er een algemeen bekend gegeven zijn, waarna zij opnieuw citeren uit de door hen genoemde website. Zij menen dat zulks vooral voor verzoekster een probleem is nu zij geen financiële middelen ter beschikking heeft, noch door haar man kan worden verworven gelet op zijn leeftijd, dat ook de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen er weinig ontwikkeld is, dat hiervoor kan verwezen worden naar een studie van 'The Country of Return Information Project, Country Sheet Serbia', waarna de verzoekende partijen uit de studie citeren, dat zulks dan ook geldt voor verzoekster, die afkomstig is van Miratovac, een dorp nabij Presevo, dat zij heen en terug meer dan 100 kilometer zou moeten rijden naar Vranje om een psychiater te kunnen bereiken, dat bovendien nog moet worden opgemerkt dat verzoekster omwille van haar Albanese etnie moeilijk toegang kan krijgen tot medische zorgen, dat de tegenstellingen tussen Serviërs en de Albanese minderheid er nog steeds heersen, waarna de verzoekende partijen verwijzen naar een document van 'Center of Comparative Conflict Studies at the Faculty (CFCCS) of Media and Communications' en hieruit citeren. De verzoekende partijen vervolgen dat de etnische Albanesen ondervertegenwoordigd zijn in de gezondheidscentra, zodat er geen duidelijkheid is omtrent de beschikbaarheid van psychiaters van Albanese etnie, waarna zij opnieuw citeren uit voornoemd document van de CFCCS en menen dat het zonder meer duidelijk is dat verzoekster in Servië niet afdoende kan beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau, waarna zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en besluiten dat de verwerende partij met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Voorts merken de verzoekende partijen op dat gelet op de bovenstaande uiteenzetting niet kan worden betwist dat zij zich terecht op artikel 3 van het EVRM beroepen, dat zij conform de rechtspraak van de Raad zijn tegemoet gekomen aan de vereiste om aan te tonen dat er ernstige zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij kunnen worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan mensonterende behandelingen, dat zij concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten hebben aangebracht en zelfs bewijzen hebben afgeleverd dat zij in Servië op medisch vlak niet op afdoende wijze werden geholpen, dat als de medische verslagen en de overige informatiebronnen aangaande de toegang tot de medische zorg immers naast elkaar worden gelegd, duidelijk het ernstig risico blijkt in geval van het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, gelet op de medische toestand van verzoekster in combinatie met een totaal gebrek aan afdoende medische verzorging, dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing uit te vaardigen een onderzoek had moeten voeren naar de door de verzoekende partijen ingeroepen medische elementen, alsook naar de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan. De verzoekende partijen citeren nog uit een tekst van S. Bouckaert omtrent documentloze vreemdelingen en stellen dat, gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek, alsook de informatie waarnaar zij verwezen hebben in de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, moet worden aangenomen dat het voor hen dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Concluderend stellen de verzoekende partijen dat, gezien uit de bestreden beslissingen blijkt dat er tot op heden geen enkel onderzoek is gevoerd naar de medische problematiek van verzoekster, noch naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg in hun land van herkomst, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, de bestreden beslissingen in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

3.8. Op 22 juli 2014 vernietigt de Raad in arrest nr. 127 250 de beslissing vermeld in punt 1.13. waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad motiveert onder meer als volgt *"Uit dit advies blijkt dat deze*

arts bij de beoordeling van de door verzoekster, H.T., aangevoerde medische problematiek louter heeft vastgesteld dat de aandoening waaraan zij lijdt geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor haar leven en dat er evenmin kan worden gesteld dat verzoeksters gezondheidstoestand kritiek is of dat zij lijdt aan een ziekte in een vergevorderd stadium.” en “De ambtenaar-geneesheer heeft derhalve uit het oog verloren dat het gegeven dat een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit niet noodzakelijk impliceert dat deze vreemdeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling met betrekking tot de aangevoerde medische problematiek.” alsook “Het komt de ambtenaar-geneesheer toe deze mogelijkheid te onderzoeken en in het raam van zijn medische evaluatie te duiden op welke specifieke gronden hij, rekening houdende met de gegevens die eigen zijn aan het individuele geval waarover hij dient te oordelen, meent dat het ontbreken van een adequate behandeling voor een aangevoerd gezondheidsprobleem al dan niet aanleiding kan geven tot een situatie waarbij de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Het staat niet ter discussie dat de ambtenaar-geneesheer deze analyse niet heeft doorgevoerd.” De Raad komt tot de vaststelling dat de voornoemde beslissing de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

3.9. Gelet op de door verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangevoerde elementen betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Servië, waarbij zij op uitgebreide wijze verwijzen naar websites en studies betreffende de gezondheidszorg in hun land van herkomst, en gelet op de vaststellingen in het arrest nr. 127 250 van 22 juli 2014 van de Raad, met name dat geen onderzoek werd gevoerd naar het feit of het ontbreken van een adequate behandeling voor het aangevoerd gezondheidsprobleem al dan niet aanleiding kan geven tot een situatie waarbij de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt, kan heden niet worden vastgesteld dat een onderzoek gevoerd werd naar de gezondheidszorgen in het land van herkomst van de verzoekende partijen voor de aandoeningen van verzoekster aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 1 augustus 2012.

3.10. De Raad stelt vast dat op heden de schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier. .

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

N. VERMANDER